

Gözlerim Yağmur Yorgunu

— redfer · 22 Aralık 2023

ayrılık kimi zaman bitimsiz bir özlem sızısı
derin bir bıçak yarası
ilmek ilmek hasret dokur gözlerim uzak yolların gergefine
dağ çiçeğim kayıp
gökte ki yıldızım yitik
gelmedi beklediğim bahar sabahı
buğulu bir cama dayamışım alnımı

her gece mavi bir özlem girer koynuma
yastığımı ıslatır gözyaşları
ağlarım bakıp bakıp bulutlara
bir tren kalkar istasyondan
hüküm giydiğim
yargılandığım yere
kimsesizliğin acılı ırmaklarında boğulur hayallerim
soğuk kış gecelerinde

rüzgarın türküler söylemeye doyamadığı
ne bakacak pencerem
ne görececek ışığım
kapılarım kilitli
umudum kesik
yanlış bir adreste gün tüketirim
öyle yalnız

öyle sefil

başı eğik bir çiçek
kalbi kırık bir serçe gibi
dokundukça yel üşürüm
içimde kar ayazı
suskunum
düşlerim kış
gözlerim yağmur yorgunu

her sabah rüzgar vurur yamaçlarıma
gizli yaralarım var acıtan
yüreğimden süzülen her kor ateş
kırklar tepesine
ulu ağaçlara
uçan kuşlara
anlatır yoksulluğumu

karlı bir dağın eteğinde mor bir zambağım
kederle yoğrulmuş toprağım
ağıt kokar nefesi rüzgarların
kuş uçmaz kervan geçmez bir beldede
uzaklardan yankılanıp kaybolan bir ses gibi
tükenmemiş bir nefes gibi
yalnız başına
yapayalnız

dilimde yanık türküler
öyle buhranlı ruhum
duyguların sürgün yeri sanki
öyle uykular sürerim uzun gecelere
günlerce öyle fırari sevdalardan
dağ rüzgarları kekik kokusu getirdikçe
üşürüm bir kar çiçeği kadar

ıslanmış dağlarımın dorukları
sislere bulanmış
öyle büyülü
üzerime çöker beyaz tepeler

uzlettiyim her gece
yıllardır gurbetteyim
uzunca hasretim var
çok yakın bir mühletim var
ta ötelere vakarı dokunur usuma
düşüncenin derin kuyuları sığınağım
sukundayım

acizim
tecelliler karşısında parça parça
çok uzak mesafeleri adres gösteren
bir idrak cenderesindeyim
kimi zaman kaçışın
kimi vakit bir aşkın iştiyakında
avuçlarımın içi kanar diken yaralarından
bitmeyen yokuşların tırmanışında
yorgunum
yersiz yurtsuz

garip bir tevekkül
kalbime iniyor
ta derinlerine bıraktığı her ses
hayatın şerhi
geçmişin tefsiri
bir içe dönüş arifesindeyim
kendi yurdunu
kendi mekanını bulma öncesinde

sorularım dağ
cevaplarım yol
sarp yamaçlı bir dağa doğru
o zirveye tırmanan bir yolcu gibi
yaklaşmaktayım
yalnızlığımın içine
sığınmanın pişmanlığın tecelligahına
iz düşümlerinde şekillenen her haykırış
hissiyatımın devşirdiği tüm anlamlar
durulmadı hiç

O'nsuz her toprak öl
O'nsuz her bakış kusurlu
O'nsuz her görüş eksik
O'nsuz her düşünce yarım
öyle bir sanatkarın rızasına
talibim

redfer